

3. Zarzut trzeci dotyczący naruszenia art. 5 Regulaminu Parlamentu Europejskiego i art. 4 Statutu posła do Parlamentu Europejskiego. Skarżący twierdzi, że zaskarżona rezolucja pozwala OLAF-owi z jednej strony na obejście immunitetu parlamentarnego posłów, a z drugiej strony na dostęp do dokumentów, które nie są dokumentami Parlamentu Europejskiego.
4. Zarzut czwarty dotyczący naruszenia art. 6 Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności, ponieważ zaskarżona rezolucja narusza prawo do obrony posłów.

Skarga wniesiona w dniu 16 czerwca 2019 r. — CF/Parlament

(Sprawa T-361/19)

(2019/C 263/67)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: CF (przedstawiciel: adwokat A. Daoût)

Strona pozwana: Parlament Europejski

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonych decyzji;
- zasądzenie odszkodowania za szkody finansowe i zadośćuczynienia za krzywdę spowodowane zaskarżonymi decyzjami lub zasądzenie na rzecz skarżącej tymczasowej kwoty 50 000 EUR;
- obciążenie Parlamentu Europejskiego całością kosztów postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi o stwierdzenie nieważności dwóch decyzji Przewodniczącego Parlamentu Europejskiego z dnia 16 kwietnia 2019 r. uznających skarżącą za winną mobbingu wobec byłej akredytowanej asystentki parlamentarnej i nakładających na skarżącą karę nagany skarżąca podnosi cztery zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia definicji prawnej molestowania zawartej w art. 12a Regulaminu pracowniczego urzędników Unii Europejskiej ze względu na to, że przewodniczący Parlamentu nie uwzględnił elementów składających się na pojęcie mobbingu ustanowione przez prawo i orzecznictwo.
2. Zarzut drugi dotyczący braku uzasadnienia zaskarżonego aktu. Skarżąca podnosi, że Przewodniczący Parlamentu uzasadnia swoją pierwszą decyzję na podstawie niepełnego sprawozdania komitetu doradczego oraz że jego druga decyzja nie spełnia kryteriów określonych w art. 166 Regulaminu Parlamentu Europejskiego.

3. Zarzut trzeci dotyczący naruszenia prawa do dobrej administracji i prawa do obrony. Zdaniem skarżącej administracja naruszyła obowiązek staranności, zasadę rozsądnego terminu, zasady poufności dochodzenia, prawo do obrony, domniemanie niewinności i prawo dostępu do akt dyscyplinarnych.
4. Zarzut czwarty dotyczący naruszenia zasady pewności prawa i niedziałania wstecz środków przymusu, ponieważ Przewodniczący Parlamentu i komitet doradczy stosowali przepisy egzekucyjne w odniesieniu do okoliczności faktycznych, które wystąpiły przed ich przyjęciem.

Skarżąca żąda ponadto naprawienia doznanej krzywdy i poniesionej szkody finansowej. Podnosi ona, że sposób, w jaki przeprowadzono dochodzenie, zaszkodził jej reputacji i spowodował utratę możliwości kandydowania w wyborach do Parlamentu Europejskiego.

Skarga wniesiona w dniu 12 czerwca 2019 r. — Zjednoczone Królestwo/Komisja

(Sprawa T-363/19)

(2019/C 263/68)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej (przedstawiciele: S. Brandon, pełnomocnik, P. Baker QC i T. Johnston, Barrister)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji Europejskiej C(2019) 2526 z dnia 2 kwietnia 2019 r. w sprawie pomocy państwa SA.44896 wdrożonej przez Zjednoczone Królestwo w formie zwolnienia podatkowego dla finansowania grup zagranicznych spółek kontrolowanych;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi cztery zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący oczywistego błędu w ocenie: określenie niewłaściwego systemu odniesienia.
 - Strona skarżąca twierdzi, że Komisja błędnie stwierdziła, iż uregulowania dotyczące zagranicznej spółki kontrolowanej ustanawiają właściwe ramy dla badania porównywalności (motyw 107 preambuły zaskarżonej decyzji).
 - Zjednoczone Królestwo stosuje w dużej mierze terytorialny system podatku dochodowego od osób prawnych: co do zasady opodatkowaniu podlegają tylko zyski osiągnięte w Zjednoczonym Królestwie. Właściwym punktem wyjścia jest zatem okoliczność, że w odniesieniu do zysków jakichkolwiek zagranicznych spółek zależnych żaden podatek nie jest należny. Uregulowania dotyczące zagranicznej spółki kontrolowanej stanowią odstępstwo od tego stanowiska i ustanawiają szereg wyjątkowych okoliczności, w których podatek od zagranicznej spółki kontrolowanej może być należny. Właściwym systemem odniesienia są zatem ramy podatku dochodowego od osób prawnych jako całość. Strona skarżąca twierdzi, że Komisja dopuściła się błędu, wybierając sztucznie wąskie ramy odniesienia.